

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] har været den danske regerings synspunkt, og det er tværtimod understreget i communiquéet fra Paris, at der skal være tale om en global politik for udviklingssamarbejdet på verdensomspændende plan; altså, man har faktisk indrettet sin holdning i noget højere grad end tidligere efter de synspunkter, vi har lagt frem, hvor vi jo har påpeget, at når nu England kom med, var der en risiko for, at den landekreds, man specielt kom til at interessere sig for, ville blive begrænset til de tidligere franske besiddelser og de tidligere engelske, og det fandt vi ikke var verdensomspændende eller globalt nok, men vi mente, at så måtte man nyformulere sin politik over for udviklingslandene, således at det blev dem alle. Dette globale synspunkt er netop fæstnet i communiquéet, og jeg kan også nævne, at efter at vi har haft møde i mandags om Middelhavslandene, er det blevet yderligere understreget, at landene, måske bortset fra Frankrig og Italien, alle lagde overordentlig stor vægt på det globale synspunkt og netop var modstandere af, at man diskriminerede i højere grad ved at gøre noget særligt og ekstraordinært for disse Middelhavslande.

Flere af ordførerne var inde på spørgsmålet om forholdet mellem regeringen, folketinget og organerne i fællesmarkedet, og jeg skal gøre et par enkelte bemærkninger herom.

Det har hele tiden været regeringens klare målsætning, at vi måtte finde frem til samarbejdsformer, som gjorde det praktisk muligt, at folketinget ikke blot blev orienteret om det, regeringen skulle tage stilling til, før regeringen havde taget denne stilling og meddelt den i fællesmarkedet, men også fik viden om, hvad der forberedtes i fællesmarkedet, så tidligt, at folketinget selv kunne tage sagen op og drøfte den indbyrdes og derefter med regeringen. Det er jo åbenbart, at i en periode, hvor vi ikke er egentlige medlemmer, kommer der en række problemer, fordi de andre har behandlet spørgsmålene i længere tid og vi så pludselig på grund af deres venlighed kommer til at være med til at drøfte nogle af tingene i slutfasen, inden vi egentlig er blevet medlemmer, inden vi er kommet ind i proceduren.

Men det er åbenbart, at når vi efter den 1. januar er egentlige medlemmer, vil vi også

være ganske anderledes og bedre stillet i denne sag. For det første vil der ske det, at vi automatisk vil få dansk respekteret som et officielt sprog, der vil blive anvendt også ved udfærdigelse af papirerne, herunder Kommissionens papirer, som sendes frem i øjeblikket hovedsagelig kun på fransk og derefter oversat til engelsk og tysk. Dansk vil altså blive et officielt sprog, således at man i Kommissionen, i Rådet og i Parlamentet vil sikre, at de officielle papirer også bliver fabrikeret på dansk, samtidig med at de bliver det på de andre sprog. Det vil hjælpe orienteringen af det danske folketing og i øvrigt af administrationen og de forskellige ressortministerier herjemme betydeligt.

Men for det andet vil vi også have mulighed for ved tilrettelægnngen af arbejdet i det udvidede fællesmarked at få fastlagt en procedure, der gør det nemmere og mere sikkert, at vi tilstrækkelig tidligt får papirerne frem til drøftelse.

Dér vil jeg gerne vende tilbage til noget, som både hr. Nyboe Andersen og hr. Niels Helveg Petersen og den konservative ordfører var inde på, nemlig Strasbourg-Parlamentets rolle. Jeg tror ikke, lige så lidt som den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Dalsager, at det er af betydning at gå ind for direkte valg til Strasbourg-Parlamentet i overskuelig fremtid. Det, der er af væsentlig betydning, er, at de danske politikere, de 10 personer, der bliver valgt ud af denne folketingsaal, og som kommer til at deltage i møderne i Strasbourg, hvor de kommer til at behandle papirer fra Kommissionen, som sendes til Parlamentet og til Det økonomisk-sociale Udvalg, før det kommer hjem til den danske regering, er i nøje kontakt med denne sals øvrige politikere og specielt med deres egne grupper, således at de dernede kan skaffe oplysninger, som kan komme hjem til grupperne, og kan give udtryk for synspunkter, som de ved har dækning i deres egen grupper herhjemme. For en af fejlene, kan vi vist godt indrømme, ved det nuværende Europaparlament er, at der er for lidt kontakt mellem de europæiske entusiaster, der sidder i Europaparlamentet, og de mere jordbundne og nøgterne realpolitikere, der sidder hjemme i parlamenterne og siger nej til de ting, de ellers er blevet så enige om i Strasbourg.